

[Poul Sørensen.]

skeptisk indstillet overfor en del af de bestemmelser, som er nedfældet i paragraferne, idet vi finder, at ministeriets indflydelse er trukket stærkere op, end vi hidtil har kendt det. Vi vil overveje, om ikke denne indflydelse vil blive for stærk, idet vi gerne vil imødekomme kommunerne i deres ønske om at være så frit stillet, som det overhovedet kan lade sig gøre.

Om selve vejnævnet må man sige, at det under hensyn til den udvikling, der vil finde sted, hvis lovforslaget vedtages, får en meget central stilling i administrationen af disse love. Det er derfor ikke underligt, at alle de, der er interesserede i bestyrelsen af de offentlige veje, retter søgelyset mod vejnævnet og spørger, om nu den højtærede minister har fundet frem til en sammensætning, som alle kan være tilfredse med. Det vil sikkert være vanskeligt, ja, vel næsten umuligt at tilgodese alle interesser på dette område, men jeg vil i alt fald udtale min glæde over den vægt, som de kommunale interesser har fået i vejnævnet, idet 9 af vejnævnets 15 repræsentanter udgår fra de kommunale repræsentationer. Det kan jeg kun være tilfreds med, og jeg tror, at det sagligt set er rigtigt, hvis vejnævnet skal kunne opfylde den mission, som man har tænkt sig det skal opfylde, hvis det altså skal være et formidlende led mellem landets kommuner og centraladministrationen. Jeg vil imidlertid gerne tage forbehold overfor den fordeling af kommunerepræsentanterne, som er nævnt; men det er en ting, der kan overvejes i udvalget. Vor interesse for sammensætningen af vejnævnet er meget stor, men i princippet er vi tilfredse med, at det kommunale indslag har fået den vægt, det har.

Jeg har allerede i mine principielle betragtninger understreget, at vi vil være på vagt overfor ikke rimelige indgreb udefra i kommunernes selvbestemmelsesret, og jeg føler trang til at pege på de steder, hvor man, jeg kan næsten sige med stor styrke, griber ind i denne selvbestemmelsesret; og

hvor man ligefrem vil påbyde kommunerne forskellige ting, bliver vore betænkeligheder selvfølgelig endnu større.

Med hensyn til reglerne om ekspropriation og taksation, som vedrører den enkelte borgers stilling i forhold til det offentlige, og med hensyn til reglerne om overkørsler og overgange, hvor det derimod drejer sig om den enkeltes ejendomsret med skyldig hensyntagen til det offentlige, sikkerheden og andre faktorer, vil der også være store problemer, som kræver en grundig gennemgang. Vi har her bestemte synspunkter, som vi vil forsøge at gøre gældende, og jeg kan sige til den højtærede minister, at vi vil forsøge at få ændret nogle af de bestemmelser, som findes i paragrafferne vedrørende disse ting.

Hvorvidt man skal lovfæste oprettelsen af et vejregister, således som det her er foreslået, kan jeg for mit vedkommende først tage stilling til, når mit parti i udvalget har fået et vist overblik over, hvorledes det rent administrativt skal gøres. Men som en hovedbetragtning kan jeg sige, at hvis administrationen skal vokse og gribe om sig på en måde, som vi ikke finder rimelig, kan vi ikke give vor tilslutning; allerede nu vil jeg understrege, at vi vil søge at forenkle administrationen mest muligt, men selvfølgelig under skyldig hensyntagen til de saglige problemer, som skal løses.

Jeg tror, at jeg med fremførelsen af disse hovedsynspunkter har angivet det grundlag, vi vil arbejde på, og jeg skal da ikke sige mere vedrørende forslaget om bestyrelsen af de offentlige veje.

Derimod vil jeg gerne gøre nogle bemærkninger vedrørende forslaget om tilskud til de offentlige veje. Jeg skal ikke gå nærmere ind på det princip, som har været diskuteret under behandlingen af de tre forrige punkter på dagsordenen — synspunkterne er jo trukket klart op på dette område —: under den lovgivning, vi hidtil har haft, har det været sådan, at de bidrag, motorfolkene har ydet til vejenes vedligeholdelse, er gået ind i statskassen og kun